

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 770

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 august 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 191 din 18 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 117 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.....	2–3
Decizia nr. 193 din 18 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 472 alin. (1) și ale art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă.....	4–6
Decizia nr. 194 din 18 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebancare.....	6–8
Decizia nr. 270 din 22 aprilie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „ <i>in limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asiguratorului aflat în faliment</i> ” din cuprinsul art. 15 alin. (2) al Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților	9–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
435/858/518. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii, al ministrului finanțelor și al ministrului muncii și protecției sociale pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2021 al Societății de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A.	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 191**

din 18 martie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 117 alin. (2) lit. d)
din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 117 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Ad Auto Total — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.018/63/2017/a4 al Tribunalului Dolj — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 223D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că, dimpotrivă, în lipsa prevederilor legale criticate, s-ar fi putut vorbi de o discriminare, în sensul că un creditor care nu are un rang preferențial ar fi fost avantajat în fața altor creditori având același rang ca el.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.018/63/2017/a4, **Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 117 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție invocată de Societatea Ad Auto Total — S.R.L. din București într-un dosar având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare formulate în cadrul procedurii insolvenței.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată că sancțiunea instituită prin textele legale criticate, respectiv anularea actelor de transfer de proprietate, intervine independent dacă aceste contracte au fost încheiate cu parteneri contractuali de bună-credință sau au fost

încheiate cu intenția de fraudare a celorlalți creditori. Chiar și în cazul în care se acceptă teoria potrivit căreia aceste dispoziții legale criticate constituie o aplicare — în cadrul procedurii falimentului — a dispozițiilor art. 1.562 alin. (2) din Codul civil privind acțiunea pauliană prin schimbarea subiectului activ îndreptățit să introducă acțiunea, se impune a se preciza că inclusiv acțiunea pauliană presupune cu necesitate existența fraudei.

6. Astfel, pentru a se reține o „fraudare” a intereselor celorlalți creditori este necesar să existe o diminuare a patrimoniului debitorului. Plata făcută în temeiul unui contract cu titlu oneros nu presupune în mod necesar existența unei diminuări a patrimoniului debitorului, fiind valabilă plata făcută de debitor unuia dintre creditorii săi, chiar dacă debitorul este insolubil. Mai mult, s-a apreciat că este nejustificată sancționarea unui creditor care s-a dovedit mai diligent în recuperarea datoriei decât ceilalți creditori prin solicitarea și obținerea achitării unei datorii deja existente și exigibile.

7. Recunoașterea posibilității juridice de anulare a unor contracte prin care se transferă dreptul de proprietate — drept recunoscut și protejat de Constituție — fără a se ține cont dacă persoanele participante la aceste raporturi juridice au fost sau nu de bună-credință este de natură să afecteze libertatea comerțului și securitatea raporturilor juridice și să plaseze creditorul de bună-credință pe o poziție inferioară față de lichidatorul judiciar.

8. Instituirea unei condiții obiective, respectiv ca momentul încheierii contractului să se încadreze în perioada de 6 luni anterioară deschiderii procedurii insolvenței — termen stabilit aleatoriu, fără menționarea și a unei condiții subiective constând în cunoașterea de către terțul contractant a faptului că prin încheierea actului se creează sau se mărește starea de insolvabilitate a debitorului, nu poate duce la stabilirea caracterului ilicit al transferului de proprietate, acordându-se un avantaj nejustificat lichidatorului judiciar în relația cu terțul contractant de bună-credință.

9. **Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât acțiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în perioada suspectă reprezintă o varietate a acțiunii pauliene sau revocatorii și tinde, deci, să protejeze drepturile de creanță ale creditorilor împotriva debitorului ajuns în stare de insolvență. Procedura insolvenței are un caracter colectiv și concursual, iar finalitatea cererii prevăzute de art. 117 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2014 este reîntregirea patrimoniului debitorului cu bunul transferat către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul

ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer.

10. Rațiunea instituirii acestui caz de anulare rezidă în efectul preferențial pe care îl are transferul către creditor, în contul creanței acestuia, a unui bun cu o valoare mult mai mare decât propria creanță care i-ar fi fost plătită în caz de faliment, astfel că, dacă acest transfer ar fi păstrat, acest creditor odată satisfăcut nu va mai veni în concurs cu ceilalți creditori după deschiderea procedurii și ca atare nu va mai suporta riscul insuficienței bunurilor din averea debitorului.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 117 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins: *„Următoarele acte sau operațiuni ale debitorului vor putea fi anulate, pentru restituirea bunurilor transferate sau a valorii altor prestații executate: [...]*

d) acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă

suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer”.

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (8) privind prezumția dobândirii licite a averii și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind asigurarea de către stat a libertății comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra soluției legislative analizate, prin Decizia nr. 684 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2007, constatând constituționalitatea acesteia. Curtea a constatat că soluția legislativă criticată constituie o aplicare a prevederilor din Codul civil privind acțiunea pauliană (prevăzută, în prezent, în art. 1.289—1.294 din Codul civil), prin care se stabilește dreptul creditorilor de a ataca actele frauduloase încheiate de debitori în dauna lor. Spre deosebire de titularii acțiunii pauliene, și anume creditorii, titularii acțiunii în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor săi pot fi administratorul sau lichidatorul desemnat în cauză. Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate sancționează tocmai reaua-credință în exercitarea de către debitori a drepturilor lor, prin acte juridice încheiate în dauna creditorilor. Dacă scopul părților contractante sau cel puțin al debitorului la încheierea actului juridic respectiv l-a constituit fraudarea creditorilor, atunci actul are o cauză ilicită, iar, potrivit art. 966 din vechiul Codul civil, acesta nu poate avea niciun efect.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

18. Așadar, Curtea nu poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21, ale art. 44 alin. (8) și nici ale art. 135 alin. (2) lit. a).

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Ad Auto Total — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.018/63/2017/a4 al Tribunalului Dolj — Secția a II-a civilă și constată că prevederile art. 117 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 193

din 18 martie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 472 alin. (1) și ale art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 472 alin. (1) și ale art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Asirom Vienna Insurance Group — S.A. din București — Sucursala Timișoara în Dosarul nr. 109/273/2016** al Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 311D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că prevederile legale criticate reglementează apelul incident, ele fiind norme de procedură care nu încalcă art. 16 și art. 21 din Constituție, fiind adoptate de legiuitor în limitele competențelor sale. Acest apel incident este dependent de apelul principal. Dacă apelul principal este retras sau este respins pentru motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident rămâne fără efect. Se menționează jurisprudența relevantă a instanței de contencios constituțional, respectiv Decizia nr. 280 din 26 aprilie 2018 și Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 109/273/2016**, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 472 alin. (1) și ale art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Societatea Asirom Vienna Insurance Group — S.A. din București — Sucursala Timișoara într-o cauză având ca obiect acordarea unor daune materiale și morale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată că textele legale criticate creează artificial și nejustificat privilegiul intimaților în litigiile civile atunci când sunt confrunțați cu o cale de atac a părții adverse, după ce termenul pentru exercitarea căii proprii de atac a expirat, prin împlinirea termenului de apel.

6. Or, dacă dispozițiile art. 469 din Codul de procedură civilă privind întreruperea termenului de apel sunt justificate de apariția unor evenimente tragice, ce nu au putut fi prevăzute de părți, în articolele criticate nu există o motivație rațională sau juridică, ci doar un avantaj nejustificat pentru una din părți, care îl discriminează pe adversar, creând acesteia un privilegiu.

7. Faptul că se permite crearea unui avantaj sau privilegiu pentru una dintre părți prin informarea ei cu privire la motivele nemulțumirii părții adverse, dar și cu privire la apărările și criticile acesteia împotriva hotărârii pronunțate și contracararea acestora printr-o cale de atac identică, constituie o încălcare a egalității părților în fața legii.

8. Astfel, în motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat încalcă art. 16 și art. 21 din Constituție. Astfel, dacă respectând dispozițiile imperative ale art. 468 din Codul de procedură civilă, una dintre părți — devenită astfel apelantă — declară calea de atac a apelului în termenul de 30 de zile prevăzut în alin. (1) al respectivului articol, partea adversă — devenită intimat — beneficiază fără niciun argument de un număr suplimentar de zile pentru motivarea și depunerea apelului incident.

9. Autoarea excepției apreciază că acest privilegiu admis pentru o parte a litigiului încalcă egalitatea în fața legilor a tuturor cetățenilor, iar procesul nu mai este echitabil. Mai mult chiar, această procedură poate duce în mod indirect la încălcarea principiului de drept *non reformatio in pejus* — neagravarea situației părții prin propria cale de atac (art. 481 din Codul de procedură civilă), intimata beneficiind de informații suplimentare de la apelant care să îi permită o proprie cale de atac prin care să modifice în interesul său hotărârea primei instanțe. Practic, prin apariția acestei căi de atac, acest principiu de drept va rămâne fără aplicabilitate.

10. **Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Acest privilegiu acordat doar unei părți încalcă egalitatea în fața legilor a tuturor cetățenilor și desfășurarea echitabilă a procesului. De asemenea, încalcă principiul de drept *non reformatio in pejus* — neînrautățirea situației părții în propria cale de atac (art. 481 din Codul de procedură civilă).

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 472 alin. (1) și ale art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 472 alin. (1): „*Intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.*”;

— Art. 474 alin. (1): „*(1) Apelul incident și apelul provocat se depun de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal, fiind aplicabile prevederile art. 471 alin. (6).*”

15. Curtea reține faptul că, ulterior invocării excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 47 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, fiind preluată soluția legislativă, însă ținând cont de Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care a fost interpretată sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale în redactarea anterioară acestei modificări, întrucât continuă să producă efecte juridice în cauză.

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 — *Egalitatea în fața legii* și ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* din Constituție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra unora dintre dispozițiilor legale criticate, respectiv asupra dispozițiilor art. 472 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prin raportare la critici similare, prin Decizia nr. 280 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 21 ianuarie 2019, paragrafele 23—28, constatând că acestea sunt constituționale.

18. Curtea a observat că dispozițiile legale criticate reglementează apelul incident potrivit căruia intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe. Astfel, constatând că partea potrivnică a formulat apel prin care tinde la reformarea hotărârii de fond, partea care nu a declarat apel principal poate formula apelul incident prin care să tindă, la rândul său, la schimbarea hotărârii de fond, după expirarea termenului de apel, dar numai odată cu depunerea întâmpinării la apelul principal.

19. Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură ce au fost adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale consacrate prin dispozițiile art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

20. Odată formulat, apelul incident poate fi exercitat numai cu respectarea condițiilor impuse de lege, respectiv acesta se poate exercita doar de intimatul care justifică un interes în promovarea căii de atac; cererea se poate face după împlinirea termenului de apel, dar numai odată cu depunerea întâmpinării la apelul principal; scopul apelului incident fiind acela de a obține reformarea hotărârii, prin apelul incident trebuie să fie probat și motivat un interes propriu al intimatului, el putându-se face numai la apelul introdus de partea cu interese contrare în proces; apelul incident trebuie să îndeplinească condițiile impuse de lege pentru cererea de apel. Mai mult, în cazul în care apelantul principal își retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident rămâne fără efecte.

21. Prin urmare, apelul incident nu reprezintă o instituție procesuală de sine stătătoare, ci o cale de atac ce va fi formulată numai în corelație cu apelul principal formulat în cauză. Astfel, Curtea constată că textul criticat tinde la găsirea echilibrului în respectarea ansamblului drepturilor procesuale recunoscute tuturor părților în procesul civil, fără a contraveni prevederilor art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 2 noiembrie 2011). Obiectivul urmărit prin consacrarea acestei instituții procesuale este acela de a împiedica introducerea apelurilor în scop de șicană, oferindu-i și intimatului posibilitatea de a solicita reformarea hotărârii atacate.

22. Curtea a mai reținut faptul că, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 474 alin. (1) coroborat cu art. 471 alin. (6) din Codul de procedură civilă, apelul incident, depus odată cu întâmpinarea, se comunică de îndată apelantului, instanța punându-i în vedere acestuia faptul că are obligația să depună la dosar răspunsul în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării, astfel încât apelantul are posibilitatea de a răspunde la motivele invocate prin cererea de apel incident formulată în cauză.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în privința art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

24. Distinct de cele de mai sus, Curtea reține că legiuitorul impune exigența ca apelul incident și apelul provocat să fie depuse odată cu întâmpinarea. Aceasta înseamnă că nerespectarea acestei prescripții procedurale atrage după sine sancțiunea decăderii din dreptul intimatului de a depune apelul. Apelul incident sau provocat este formulat sub forma unei cereri incidentale care urmează procedura prevăzută pentru cererea principală.

25. De asemenea, cu privire la critica autorului excepției de neconstituționalitate privind pretinsa încălcare a principiului *non reformatio in pejus* prevăzut de art. 481 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că menționatul articol prevede că apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată, în afară de cazul în care el consimte expres la aceasta sau în cazurile anume prevăzute de lege.

26. Însă, textul legal criticat vizează situația în care apelul incident este promovată de către partea adversă apelantului principal, parte care îl formulează în nume propriu. Așadar, textul art. 481 din Codul de procedură civilă este aplicabil apelantului principal numai în propria sa cale de atac. În aceste condiții acesta nu poate invoca în legătură cu apelul incident încălcarea principiului *non reformatio in pejus*.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Asirom Vienna Insurance Group — S.A. din București — Sucursala Timișoara în Dosarul nr. 109/273/2016** al Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă și constată că prevederile art. 472 alin. (1) și ale art. 474 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 18 martie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebancale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebancale, excepție ridicată de Adrian Alexandru Almășan, prin mandatar Adrian Almășan, în Dosarul nr. 6.162/221/2017 al Judecătorei Deva și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 392D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 562D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebancale, excepție ridicată de Adrian Alexandru Almășan, prin mandatar Adrian Almășan, în Dosarul nr. 6.306/221/2017 al Judecătorei Deva.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 562D/2018 la Dosarul nr. 392D/2018.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 562D/2018 la Dosarul nr. 392D/2018, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că, deși corpul executorilor bancari nu mai există, persoanele interesate au avut posibilitatea de a supune controlului instanței judecătorești actele întocmite de aceștia. De asemenea, în cauza de față, părțile aveau posibilitatea de a contesta somația primită și de a invoca, pe calea contestației la executare, inclusiv prescrierea executării silite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin încheierile din 13 martie 2018 și 1 martie 2018, pronunțate în dosarele nr. 6.162/221/2017, respectiv nr. 6.306/221/2017, **Judecătoria Deva a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebankare**, excepție invocată de Adrian Alexandru Almășan prin mandatar Adrian Almășan, în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva unor încheieri de carte funciară.

9. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată, în esență, că textele legale criticate încalcă principiul separației puterilor în stat și dreptul părții la un proces echitabil, prin continuarea executării silite și prin păstrarea valabilității actelor întocmite de către executorul bancar.

10. Legea nr. 287/2011 a desființat profesia de executor bancar, însă rămân consecințe juridice ale acestei soluții legislative. Astfel, deși inițial statul a delegat prin Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești activitatea executării silite unui corp privat de profesioniști, respectiv corpul executorilor judecătorești, ulterior, actele normative au permis înființarea corpului executorilor bancari. Însă statul nu poate delega puterea sa publică unor specialiști care nu sunt angajații săi, nefiind independenți, ci sunt angajați ai creditorului, cum sunt executorii bancari. Prin urmare, într-o atare situație, banca se substituia statului, soluție legislativă fără precedent. Prin punerea în executare a titlurilor executorii aparținând băncilor se ajungea în situația ca o bancă să fie și organizatoare a corpului de executori și parte în cadrul executării silite, fiind pusă la îndoială imparțialitatea executorului bancar.

11. Or, una din garanțiile dreptului la un proces echitabil este egalitatea de arme, garanție care urmărește crearea unui just echilibru procesual între părțile aflate într-un litigiu. Ca atare, prin prisma faptului că înfăptuirea justiției a fost delegată executorului bancar, respectiv creditorului, nu sunt respectate exigențele dreptului la un proces echitabil.

12. **Judecătoria Deva** apreciază, în Dosarul nr. 392D/2018, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, iar, în Dosarul nr. 592D/2018, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebankare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 16 decembrie 2011, care au următorul cuprins:

„(1) *Executările silite privind titluri executorii aparținând instituțiilor de credit, altor entități care aparțin grupului acestora și care desfășoară activități financiare, instituțiilor financiare nebankare sau cooperativelor de credit, aflate în curs la data intrării în vigoare a dispozițiilor prezentei legi, pot fi continuate de executorul care a început urmărirea silită. Cu toate acestea, creditorul, instituție bancară sau instituție financiară nebankară, poate solicita continuarea executării acestor titluri executorii de către executorul judecătoresc competent potrivit legii.*

(2) *De la data intrării în vigoare a prezentei legi până la data numirii în funcția de executor judecătoresc, executorii prevăzuți la art. 1, la cererea creditorului, instituție de credit sau instituție financiară nebankară, pot începe noi executări silite în temeiul titlurilor executorii aparținând acestor instituții.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), dosarele de executare aflate în curs de soluționare se predau de către instituțiile de credit și de instituțiile financiare nebankare executorilor judecătorești competenți, potrivit legii, să continue executarea silită.*

(4) *Actele de executare îndeplinite de către executorii prevăzuți la art. 1 până la data numirii acestora în funcția de executor judecătoresc, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data efectuării lor, rămân valabile.*”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile din Constituție cuprinse la art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (1) privind înfăptuirea justiției din Constituție. Se mai invocă art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, deși nu a mai analizat prevederile legale criticate, s-a mai pronunțat asupra chestiunii juridice legate de statutul executorilor bancari. Astfel, prin Decizia nr. 11 din 10 ianuarie

2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 24 februarie 2006, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra prevederilor art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară care se refereau la constituirea corpului executorilor bancari. Curtea a constatat că aceste prevederi erau constituționale, reținându-se, în esență, că aprobarea de către ministrul justiției a Statutului Corpului executorilor bancari este legitimată prin delegarea dată prin Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară.

19. De asemenea, Curtea a reținut că actele de executare îndeplinite de executorii bancari sunt supuse, ca și actele de executare îndeplinite de executorii judecătorești, aceluiași căi de atac prevăzute de lege, astfel că debitorii sunt apărați împotriva eventualelor abuzuri care ar decurge din apartenența executorilor bancari la structurile organizației creditoare.

20. Având în vedere că respectivul corp al executorilor bancari a fost desființat, dându-se posibilitatea acestora de a se înscrie, în anumite condiții, în corpul executorilor judecătorești, dispozițiile legale criticate apar ca având un caracter tranzitoriu, fiind justificate de noua realitate juridică introdusă de Legea nr. 287/2011.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 674 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 13 august 2012, Curtea a reținut că executarea titlurilor executorii, indiferent că acestea sunt hotărâri judecătorești sau contracte de credit încheiate de o instituție de credit, de principiu, trebuie să fie un apanaj exclusiv al statului. Chiar dacă rațiuni de flexibilitate ar impune crearea unor corpuri de executori proprii, în mod principal, o atare activitate trebuie să fie realizată sub autoritatea statului. Activitatea de executare nu poate fi *pro parte* publică — executori judecătorești și *pro parte* privată — executori bancari. În acest sens, Curtea a reținut că se impunea o reglementare unitară a activității de executare care, luând în considerare exigențele impuse prin Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, nu poate fi desfășurată altfel decât sub autoritatea statului.

22. Curtea a constatat, astfel, că, potrivit legislației aplicabile înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 287/2011, condițiile cerute pentru exercitarea profesiei de executor bancar erau identice cu cele impuse executorilor judecătorești. De asemenea, Curtea a reținut că activitatea executorilor bancari era similară celei desfășurate de executorii judecătorești, obiectul lor de activitate vizând sfera executării titlurilor executorii, mai exact executarea creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebancale.

23. Curtea a mai reținut că executorii judecătorești nu fac parte din autoritatea judecătorească, activitatea acestora aflându-se sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției, potrivit art. 4 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești.

24. Prin pronunțarea hotărârii judecătorești, instanța legată cu soluționarea cauzei, prin rezolvarea acesteia, se dezînzestește, este evident că executorul judecătorec nu spune dreptul, deci nu realizează o activitate jurisdicțională, ci numai execută întocmai dispozițiile judecătorului, cuprinse în hotărârea instanței, potrivit competențelor atribuite de lege.

25. Distinct de cele de mai sus, Curtea reține că nu există nicio contrarietate între textul de lege criticat și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât nici executorii bancari și nici executorii judecătorești nu fac parte din puterea judecătorească (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia Curții Constituționale nr. 11 din 10 ianuarie 2006, precitată).

26. În aceste condiții, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile art. 21 și ale art. 126 alin. (1) din Constituție și nici ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

27. De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Alexandru Almășan, prin mandatar Adrian Almășan, în dosarele nr. 6.162/221/2017, respectiv nr. 6.306/221/2017 ale Judecătoriei Deva și constată că prevederile art. 5 din Legea nr. 287/2011 privind unele măsuri referitoare la organizarea activității de punere în executare a creanțelor aparținând instituțiilor de credit și instituțiilor financiare nebancale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Deva și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 270

din 22 aprilie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment” din cuprinsul art. 15 alin. (2) al Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, excepție ridicată de Florica Trosie în Dosarul nr. 8.163/2/CAF/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.284D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Dumitru Pletea, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Fondul de garantare a asiguraților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.148D/2018, având același obiect al excepției de neconstituționalitate, ridicată de Elena Apostu în Dosarul nr. 7.170/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Augustin Răducanu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Fondul de garantare a asiguraților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.284D/2018 și nr. 2.148D/2018, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentanții convenționali ai autoarelor excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, dispune conexarea Dosarului nr. 2.148D/2018 la Dosarul nr. 1.284D/2018, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat Dumitru Pletea, reprezentant al autoarei excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 1.284D/2018, care face referire la plafonul instituit prin Legea nr. 213/2015, pe care îl apreciază ca fiind neconstituțional din perspectiva încălcării dispozițiilor art. 22 și 34 din Constituție. În esență, susține că sistemul legal de plafonare a despăgubirii la o sumă maximă de 450.000 lei, fără deosebire în funcție de valoarea socială ocrotită a cărei reparare se face prin despăgubirea acordată, nu este conform cu garanțiile constituționale instituite în materia dreptului la viață și la

ocrotirea sănătății, context în care arată că o atingere adusă integrității corporale a ființei umane nu este echivalentă cu atingerea adusă unui bun patrimonial.

7. Susține, de asemenea, că reglementarea criticată din Legea nr. 213/2015 contravine și Directivei 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi. Arată în acest sens că, prin instituirea unui plafon maxim de garantare de 450.000 lei, statul român intră în conflict cu normele comunitare care obligă toate statele membre ale Uniunii Europene să garanteze un tratament comparabil victimelor accidentelor de circulație, suma minimă asigurată pentru o victimă fiind de 1.000.000 euro. În acest sens arată că în art. 9 din directivă se statuează că, fără a aduce atingere garanțiilor de o valoare mai mare eventual stabilite de statele membre, fiecare stat membru solicită ca, în cazul vătărilor corporale, suma minimă asigurată să fie de 1.000.000 euro pentru o victimă sau de 5.000.000 euro pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor. De altfel, arată că norma comunitară nu face distincție între un asigurător în faliment și un altul activ, care nu se află în faliment, legiuitorul comunitar având în vedere doar protecția victimelor accidentelor de circulație, și nu starea juridică a asigurătorului. În acest context, apreciază că instituirea unui plafon de garantare și de plată sub nivelul prevăzut de normele comunitare reprezintă un abuz al legiuitorului român față de cetățenii români, victime ale accidentelor de circulație. În susținerea celor mai sus menționate depune la dosar note de ședință.

8. În Dosarul Curții Constituționale nr. 2.148D/2018, domnul avocat Augustin Răducanu, reprezentant al autoarei excepției de neconstituționalitate, în completarea celor deja prezentate de antevorbitorul său susține că prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 20 și 50, precum și dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și celor ale art. 1, 3, 7, art. 25 pct. 1 și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În esență, susține că prevederile criticate privilegiază societățile de asigurări, context în care arată că în expunerea de motive a legii criticate, referitor la justificarea plafonării dreptului la despăgubire la o societate de asigurări aflată în faliment, s-a precizat că acest lucru a fost necesar pentru a proteja și ceilalți creditori care au drepturi născute din asigurări la o astfel de societate. Avocatul pledant apreciază că, dacă s-ar fi dorit acest lucru, ar fi fost majorată cota de contribuție, astfel încât toate persoanele care se află în asemenea situații (și care, de altfel, nu sunt foarte multe) să beneficieze de sumele de la Fondul de garantare a asiguraților, fond care dispune în prezent de suficiente venituri ca să poată acoperi toate solicitările venite de la persoanele care au suferit accidente de circulație și care au suferit prejudicii peste plafonul de 450.000 lei stabilit de lege. De asemenea, referitor la susținerile potrivit cărora, în vederea recuperării prejudiciului, persoanele vătămate se pot înscrie la masa credală, menționează că aceasta este în fapt o procedură iluzorie, fiind aproape imposibil a mai recupera ceva din prejudiciu.

9. Susține că reglementarea criticată contravine art. 16 din Constituție, deoarece instituie o situație discriminatorie, care se manifestă, din punctul său de vedere, sub patru aspecte, și anume: discriminare în raport cu celelalte persoane asigurate care își pot recupera toate sumele stabilite de către instanțele judecătorești; discriminare față de ceilalți asigurați, chiar de la societățile de asigurare aflate în faliment, dar care au de recuperat sume mai mici decât plafonul stabilit de lege; discriminare față de cetățenii străini care își pot recupera integral sumele de bani prin intermediul Biroului Asiguratorilor de Autovehicule din România; discriminare față de cei care au avut șansa să facă cerere pentru plata despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 213/2015. În raport cu toate aceste aspecte, apreciază că prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților sunt neconstituționale, iar plafonul de 450.000 lei este unul arbitrar, neexistând o justificare legală pentru stabilirea acestuia. Subliniază, totodată, faptul că atunci când se intră într-un raport de asigurare RCA, nu se alege asigurătorul, acesta fiind atribuit aleatoriu de către societatea de asigurări unde cel care a creat prejudiciul avea polița de asigurare.

10. Un ultim aspect învederează vizează aplicarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a conferit-o noțiunii de „bun”, aceasta având și semnificația de drept de creanță, astfel cum este și cazul de față. Pentru toate aspectele mai sus evocate, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, iar în susținerea celor mai sus menționate depune la dosar note de ședință.

11. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, referitor la critica privind încălcarea art. 16 din Constituție, apreciază că nu se instituie nicio discriminare prin reglementarea, criticată, întrucât aceasta nu trebuie apreciată în raport cu situații ipotetice de fapt. Susține că, astfel cum este reglementat, pragul de 450.000 lei nu împiedică o despăgubire integrală, atât doar că aceasta se face în etape, respectiv această sumă se acordă de la Fondul de garantare a asiguraților, iar în situația în care există un titlu pe o sumă mai mare, creditorul de asigurare se va înscrie la masa credală, ca un creditor privilegiat. În opinia reprezentantului Ministerului Public, instituirea unui prag, în sine, de către legiuitor nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, existând, de altfel, un asemenea prag și în ceea ce privește despăgubirea care se poate obține efectiv de la o societate de asigurare care nu este în faliment. Apreciază, totodată, că prin reglementarea criticată nu este încălcat nici art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, având un drept de creanță, statul nu refuză acoperirea integrală a acestuia, aceasta realizându-se în etape.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

12. Prin Sentința civilă nr. 2.951 din 21 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 8.163/2/CAF/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților.**

13. Prin Încheierea din 8 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.170/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015.**

14. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Florica Trosie și Elena Apostu cu ocazia judecării unor acțiuni în contencios administrativ și fiscal având ca obiect anularea unor acte administrative, formulate în contradictoriu cu Fondul de garantare a asiguraților.

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, din perspectiva Codului civil, un accident de circulație soldat cu victime reprezintă o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, iar în scopul protecției victimelor, legiuitorul român a prevăzut măsuri de protecție pentru ca prejudiciul cauzat acestor persoane prin fapta ilicită să fie acoperit integral. Astfel, prin Codul civil se prevăd următoarele: dreptul persoanelor vătămate la repararea integrală a prejudiciului (art. 1.349 alin. 2 și art. 1.385); acordarea unei prestații periodice pentru acoperirea, pierderea sau nerealizarea câștigului din muncă și/sau sporirea nevoilor de viață ale celui păgubit (art. 1.385, 1.387 și 1.388); sporirea despăgubirii acordate în cazul în care prejudiciul s-a majorat după stabilirea acestei despăgubiri (art. 1.386). Se învederează că tot în Codul civil se regăsesc reglementări imperative privind imposibilitatea de limitare a răspunderii, respectiv în art. 1.355 alin. (1), care reglementează imposibilitatea legală de a se exclude/limita răspunderea pentru prejudiciul material cauzat altuia printr-o faptă săvârșită din culpă gravă, iar art. 1.355 alin. (3) din același cod prevede faptul că răspunderea pentru prejudiciile cauzate integrității fizice/psihice sau sănătății nu poate fi înlăturată decât în condițiile legii. Precizează că noțiunea de înlăturare a răspunderii pentru prejudicii nu se poate confunda cu noțiunea de „reparare parțială a prejudiciului”, prevăzută de legiuitor în mod neconstituțional prin art. 15 din Legea nr. 213/2015.

16. Autoarele excepției susțin că textul de lege criticat este neconstituțional ca urmare a instituirii unui plafon maxim de garantare de 450.000 lei, deși instanțele judecătorești au acordat despăgubiri civile peste limita acestui plafon maxim victimelor accidentelor de circulație sau părților civile, în caz de deces al victimelor. Apreciază că prin această intervenție brutală a legislativului s-a comis o ingerință în actul de justiție, lipsind de eficiență și forță un titlu executoriu definitiv, emis în numele legii, și privând victimele accidentelor de circulație de obținerea integrală a despăgubirilor acordate, iar această privațiune se răsfrânge implicit asupra integrității fizice și psihice a persoanei, care se află în imposibilitatea de a-și acoperi cheltuielile cu refacerea stării de sănătate. Opțiunea legiuitorului de a plafona despăgubirile în limita sumei de 450.000 lei, conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, este neconstituțională întrucât prejudiciază creditorii de asigurare care au obținut titluri executorii peste limita acestui plafon, iar, prin instituirea acestui plafon de despăgubire, legiuitorul aduce atingere dreptului persoanelor vătămate și/sau al urmașilor persoanelor decedate la acoperirea integrală a prejudiciului cauzat prin fapta ilicită, constând în vătămarea/uciderea din culpă a persoanei. Arată că imposibilitatea încasării integrale a sumelor de bani stabilite de către instanță pentru nevoile imediate ale persoanelor sus-menționate duce în mod direct la majorarea continuă a prejudiciului, având în vedere situația în care se află aceste persoane, fiind încălcat astfel dreptul la sănătate și la viață al persoanei, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte. Așadar, apreciază că prin impunerea plafonului de 450.000 lei ca sumă maximă ce poate fi acordată creditorilor de asigurări, în caz de insolvență a asigurătorului, se restrânge în mod abuziv dreptul persoanelor vătămate din accidente rutiere la acoperirea integrală a prejudiciului cauzat în urma leziunilor suferite, drept personal, nu patrimonial, ca în cazul celorlalți creditori, ceea ce contravine dispozițiilor art. 22 și 34 din Constituție.

17. Se susține, de asemenea, că textul de lege criticat instituie în mod abuziv o discriminare între cetățenii români

vătămați/urmași ai persoanelor decedate în accidente rutiere produse de autovehiculele asigurate RCA la un asigurător aflat în faliment. În acest sens arată că asigurarea RCA este un instrument legal prin care se protejează și garantează dreptul persoanelor păgubite, implicit al cetățenilor vătămați/urmașilor persoanelor decedate, la acoperirea integrală a prejudiciului cauzat în urma accidentelor de circulație produse pe teritoriul României de autovehicule înmatriculate în România. Asigurarea Carte Verde este un instrument legal prin care se protejează și garantează dreptul persoanelor păgubite, implicit al cetățenilor vătămați/urmașilor persoanelor decedate, la acoperirea integrală a prejudiciului cauzat în urma accidentelor de circulație produse pe teritoriul altui stat de autovehicule înmatriculate în România. În acest context, arată că textul de lege criticat stabilește un plafon maxim de despăgubire pentru acoperirea prejudiciilor din accidente rutiere, exclusiv pentru cetățenii români, în timp ce în cazul cetățenilor străini, victime ale accidentelor de circulație produse pe teritoriul altui stat de autovehicule înmatriculate în România și asigurate printr-o poliță de tip Carte Verde la un asigurător aflat în faliment, nu operează prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, întrucât plata despăgubirilor este efectuată integral, conform legii, de către Biroul Asigurătorilor de Autovehicule din România (BAAR), entitate separată de Fondul de garantare a asiguraților, cu atribuții de plată a despăgubirilor datorate către cetățeni străini. Așa fiind, în timp ce un cetățean român încasează despăgubirile stabilite de instanță până la limita maximă de 450.000 lei, pentru diferență urmând a se înscrie la masa credală a asigurătorului aflat în faliment, existând șanse minime de a-și recupera integral despăgubirea, un cetățean din UE, în situație similară, va încasa integral despăgubirea de la BAAR pe polița de Carte Verde, emisă de asigurătorul român aflat în faliment. Apreciază astfel că prin limitarea despăgubirilor acordate persoanelor vătămate/urmașilor persoanelor decedate în accidente de circulație produse pe teritoriul României de un autovehicul asigurat RCA la un asigurător aflat în faliment, pentru cetățenii străini neexistând această limitare/plafonare, legiuitorul instituie o discriminare între cetățenii români în raport cu cetățenii altor state.

18. Autoarele excepției susțin că prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 încalcă și principiul reparării integrale a prejudiciului, prevăzut de Codul civil și statuat în art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, prin raportare la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție privind protecția proprietății, întrucât, prin plafonarea plății despăgubirilor civile stabilite prin hotărâri judecătorești, legiuitorul a încălcat dreptul legitim al victimelor accidentelor rutiere de a își recupera integral aceste sume de bani, împrejurare care constituie o ingerință și o imixtiune în actul de justiție, lipsind de eficiență puterea de titlu executoriu.

19. Învederează, totodată, că, prin plafonarea plății despăgubirilor la suma de 450.000 lei pentru un creditor de asigurare, legiuitorul intră în conflict și cu prevederile Directivei 2009/103/CE, care instituie obligația statelor comunitare să introducă o limită de despăgubire aferentă polițelor RCA de minimum 1.000.000 euro pentru o victimă. În acest sens arată că directiva stipulează că victimelor accidentelor de circulație cauzate de autovehicule ar trebui să li se garanteze un tratament comparabil, indiferent de locul în care are loc accidentul pe teritoriul Comunității.

20. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.284D/2018, menționează că, raportat la prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, punctul de vedere al instanței asupra excepției este obligatoriu doar în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, iar în celelalte ipoteze, anume atunci când titularul

excepției este una dintre părțile litigante, instanța de judecată are facultatea de a prezenta o opinie.

21. În cauza de față, instanța se limitează la justificarea admisibilității sesizării Curții Constituționale și apreciază că excepția este întemeiată în parte, referitor la încălcarea prin textul de lege criticat a dispozițiilor art. 22 și 34 din Constituția României. Instanța apreciază că sistemul legal de plafonare a despăgubirii la o sumă maximă și unică de 450.000 lei, fără deosebire în funcție de valoarea socială — reflectată în dreptul subiectiv vătămat — a cărei reparare se face prin despăgubirea acordată, nu apare ca fiind conform garanțiilor constituționale instituite în materia dreptului la viață și la ocrotirea sănătății. Altfel spus, deși textele constituționale nu stabilesc o ierarhizare a drepturilor și libertăților fundamentale pe care le consacră, nu se poate conchide că o atingere adusă integrității corporale a ființei umane este echivalentă întocmai atingerii aduse unui bun patrimonial, astfel încât, în ambele ipoteze, intervenția statului prin crearea unei scheme de garantare în cazul insolvenței asigurătorilor să determine același rezultat sub aspectul sumelor de care se bucură persoanele vătămate.

22. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.148D/2018, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

23. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile avocaților prezenți, înscrisurile depuse la dosare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

26. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 15 alin. (2) cuprinse în capitolul III intitulat „Procedura și condițiile de efectuare a plăților din disponibilitățile Fondului” din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 24 iulie 2015, potrivit căruia „*Plata de către Fond a creanțelor de asigurări stabilite ca fiind certe, lichide și exigibile se face în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment*”. Din examinarea motivelor de neconstituționalitate formulate de autoarele excepției, Curtea constată că acestea critică, în realitate, sintagma „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment*” din cuprinsul art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, ce va constitui astfel obiect al excepției de neconstituționalitate și asupra căreia Curtea se va pronunța.

27. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, art. 4 alin. (2) coroborat cu art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, raportat la dispozițiile art. 6 și 14 din Convenția europeană a

drepturilor omului și art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, care prevăd dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării, art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 intitulat *Universalitatea*, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (2) care consacra accesul liber la justiție, art. 22 alin. (1), potrivit căruia „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate*”, art. 34 alin. (1) care prevede că „*Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat*”, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată raportat la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului, art. 47 alin. (2), potrivit căruia „*Cetățenii au dreptul la (...) alte forme de asigurări sociale publice sau private, prevăzute de lege*”, art. 50 referitor la protecția persoanelor cu handicap, precum și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Se susține, de asemenea, că neconstituționalitatea reglementării criticate va trebui analizată și din perspectiva Directivei 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, apreciind că aceasta contravine și dispozițiilor art. 1, 3, 7, art. 25 pct. 1 și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, cu titlu preliminar, că a mai analizat conformitatea cu Legea fundamentală a unor prevederi din Legea nr. 213/2015, inclusiv a celor criticate în cauză, în acest sens fiind Decizia nr. 80 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 8 mai 2017, Decizia nr. 741 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 14 martie 2019, Decizia nr. 611 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2020, și Decizia nr. 97 din 16 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 19 mai 2021.

29. Cu aceste ocazii, Curtea a reținut că prin Legea nr. 213/2015 a fost constituit Fondul de garantare a asiguraților, care are drept scop protejarea creditorilor de asigurări de consecințele insolvenței unui asigurător. În esență, acest fond garantează plata de indemnizații/despăgubiri rezultate din contractele de asigurare facultative și obligatorii încheiate, în condițiile legii, în cazul falimentului unui asigurător, cu respectarea plafonului de garantare prevăzut în această lege și în limita resurselor financiare disponibile la momentul plății, așa cum sunt definite la art. 5 în Legea nr. 213/2015. În cazul în care disponibilitățile Fondului de garantare a asiguraților nu sunt suficiente pentru acoperirea cuantumului sumelor convenite creditorilor de asigurări, creanțele acestora vor putea fi onorate pe măsura alimentării Fondului de garantare a asiguraților cu resursele financiare prevăzute de legea analizată.

30. Curtea subliniază, de asemenea, că rolul Fondului de garantare a asiguraților pe piața asigurărilor este acela de a crea un impact pozitiv asupra întăririi încrederii „consumatorului” de asigurări și de a asigura o bună funcționare și stabilitate a pieței asigurărilor, în general, precum și un grad de predictibilitate a evoluției fiecărui asigurător în parte. În aceste condiții, protecția oferită de o schemă de garantare este mult mai flexibilă și mai rapidă decât cea oferită în cadrul procedurii de faliment, asigurații putând obține mai repede și mai sigur despăgubirea. Prin urmare, funcția Fondului de garantare a asiguraților este aceea de a plăti despăgubiri/indemnizații creditorilor de asigurări ai societăților de asigurare aflate în faliment, într-o anumită limită stabilită ca plafon de despăgubire, din resursele sale financiare, prevăzute la art. 5 din Legea nr. 213/2015, care provin din următoarele surse: contribuții de la asigurători; dobânzi și penalități de întârziere din plata cu întârziere a contribuțiilor de către asigurători; sume din fructificarea disponibilităților; sume

din recuperarea creanțelor Fondului de garantare a asiguraților; sume din alte surse, stabilite potrivit legii; împrumuturile de la instituțiile de credit sau împrumuturi obligatate, prin emisiune de titluri de valoare ale Fondului de garantare a asiguraților.

31. În conformitate cu Legea nr. 213/2015, principala activitate derulată de Fondul de garantare a asiguraților, respectiv instrumentarea dosarelor de daună/restituire în baza cererilor de plată înregistrate, are în vedere: gestionarea cererilor de plată înregistrate, preluarea dosarelor de daună și a evidențelor aferente de la asigurătorii în faliment, deschiderea dosarelor de daună în baza cererilor înregistrate, analiza și avizarea dosarelor de daună/restituire, precum și activitatea de analiză și soluționare a reclamațiilor. Aceasta prevede o procedură administrativă/necontencioasă pe care potențialii creditori din contractele de asigurări trebuie să o urmeze în ceea ce privește pretenția pe care o au față de societatea de asigurare aflată în faliment.

32. Curtea subliniază, totodată, că, potrivit art. 17 din Legea nr. 213/2015, creditorul de asigurări poate urma separat și procedura de faliment a asigurătorului prevăzută de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în vederea recuperării creanței sale din activele asigurătorului aflat în faliment, care se bucură de prioritate absolută față de orice alte creanțe, prin valorificarea activelor debitoarei falite, inclusiv pentru suma convenită care depășește plafonul de garantare prevăzut la art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015. Astfel, în cazul insolvenței unei societăți de asigurare autorizate și aflate sub reglementarea și supravegherea Autorității de Supraveghere Financiară, creditorii de asigurare beneficiază de suportul Fondului de garantare a asiguraților în vederea plății indemnizațiilor și/sau despăgubirilor datorate conform contractelor de asigurare încheiate cu societatea de asigurare. Practic, creditorii de asigurare nu mai trebuie să se adreseze instanțelor judecătorești decât dacă doresc acest demers sau dacă suma pe care o solicită depășește plafonul de garantare legal. Potrivit plafonului de garantare stabilit de lege, Fondul de garantare a asiguraților poate asigura efectuarea plății în sumă de maximum 450.000 lei pentru fiecare creditor de asigurare. Pentru sumele de recuperat care depășesc plafonul legal de despăgubire, orice persoană este în drept să urmeze procedura legală prevăzută de Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare.

33. Curtea constată că, în esență, criticile formulate de autoarele excepției au în vedere faptul că opțiunea legiuitorului de a plafona despăgubirile în limita sumei de 450.000 lei, conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, este neconstituțională și prejudiciază creditorii de asigurare care au obținut titluri executorii peste limita acestui plafon, iar, prin instituirea acestui plafon de despăgubire, legiuitorul aduce atingere dreptului persoanelor vătămate și/sau al urmașilor persoanelor decedate la acoperirea integrală a prejudiciului cauzat prin fapta ilicită, constând în vătămarea/uciderea din culpă a persoanei.

34. Or, raportat la scopul Legii nr. 213/2015, Curtea învederează faptul că acest act normativ vizează exclusiv garantarea plății unor creanțe de asigurare, astfel cum acestea sunt definite de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 213/2015, mai sus amintite, și de art. 3 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată, cu modificările ulterioare, însă în limita plafonului maxim de 450.000 lei, tocmai în considerare scopului legitim urmărit prin aceste prevederi legale, respectiv acela de a acoperi în mod egal toate creanțele de asigurări deținute împotriva societății de asigurări aflate în procedură de faliment, prin urmare un scop social, iar nu de garantare a plății în integralitate a tuturor creanțelor de asigurări deținute de către toți creditorii de asigurări, fără o limită maximă

a valorii despăgubirilor. Astfel, în privința cererilor formulate pentru realizarea creanțelor de asigurări, peste limita maximă de 450.000 lei prevăzută în mod expres de legiuitor, indiferent de calitatea persoanei care depune aceste cereri — persoana asigurată sau asigurătorul, însă în considerarea raporturilor de asigurare existente anterior cu persoana asigurată, nu poate fi recunoscută plata acestor despăgubiri pe cale administrativă, ci exclusiv pe calea dreptului comun reglementată de procedura falimentului, menită să protejeze proporțional cu nivelul creanțelor, în mod colectiv, interesele tuturor creditorilor societății de asigurare.

35. Fondul de garantare a asiguraților nu este răspunzător de producerea pagubei și nici succesor în drepturi și obligații al societății de asigurare, ci doar acoperă creanțele de asigurări în virtutea principiului protecției consumatorilor produselor și serviciilor de asigurări, iar nu ca obligații proprii ale Fondului de garantare a asiguraților, obligația fiind născută din raportul contractual al asiguratului sau beneficiarului asigurării cu asigurătorul și de aceea plățile făcute de către Fondul de garantare a asiguraților reprezintă obligații ale asigurătorului falimentar, fiind deci achitate sau acoperite în numele și pe seama acestuia. Prin urmare, obligativitatea respectării acestui plafon valoric maxim pentru un creditor de asigurare, în sensul precizat de art. 2 alin. (3) și art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, derivă din intenția legiuitorului de a asigura exclusiv persoanelor asigurate direct sau indirect (afectate de fapta ilicită a asiguratului societății de asigurare aflate în faliment) posibilitatea de a beneficia de plata acestor despăgubiri, însă în limita sumei maxime stabilite prin lege.

36. De altfel, prin Decizia nr. 631 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 73 din 30 ianuarie 2019, în ceea ce privește interpretarea sintagmei „în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment” din cuprinsul art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, la paragraful 20, Curtea a precizat că, „potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție și în condițiile unei jurisprudențe constante, instanțele judecătorești, și nu Curtea Constituțională, au atribuția de a interpreta normele de drept, atunci când își exercită îndatoririle constituționale. Astfel, potrivit Deciziei nr. 54 din 7 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 6 august 2018, paragraful 29, Curtea a reținut în mod constant că, în temeiul art. 126 din Constituție, aspectele ce vizează interpretarea și aplicarea legii țin de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii.”

37. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea constată că reglementarea criticată din Legea nr. 213/2015 nu contravine normelor constituționale invocate în susținerea excepției.

38. Referitor la invocarea, de către autoarele excepției, a faptului că prin reglementarea plafonului de 450.000 lei legiuitorul național intră în conflict cu prevederile Directivei 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009, care instituie obligația statelor comunitare să introducă o limită de despăgubire aferentă polițelor RCA de minimum 1.000.000 euro pentru o victimă, Curtea reține că la art. 3 din această directivă se stipulează că, „fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea civilă pentru pagubele produse de vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul lor este acoperită prin asigurare”. De asemenea, la art. 9 se prevede că, „Fără a aduce atingere garanțiilor de o valoare mai mare eventual stabilite de statele membre, fiecare stat membru solicită ca sumele pentru care asigurarea menționată la articolul 3 este obligatorie să fie de minimum:

a) în cazul vătămărilor corporale, suma minimă asigurată de 1.000.000 EUR pentru o victimă sau de 5.000.000 EUR pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor;

b) în cazul pagubelor materiale, 1.000.000 EUR pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor. După caz, statele membre pot stabili o perioadă tranzitorie până cel târziu 11 iunie 2012, în decursul căreia sumele minime asigurate sunt adaptate sumelor prevăzute la primul paragraf.

(2) Din cinci în cinci ani începând cu 11 iunie 2005 sau de la termenul perioadei de tranziție prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf, sumele prevăzute la alineatul respectiv sunt revizuite, în funcție de evoluția indicelui european al prețurilor de consum (IEPC) stabilit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2494/95.”

39. În acest context, Curtea învederează faptul că transpunerea prevederilor din directiva precitată se regăsește în cuprinsul art. 12 din Norma nr. 20/2017 privind asigurările auto din România, emisă de Autoritatea de Supraveghere Financiară, unde se stipulează că, „(1) În conformitate cu reglementările europene, asigurătorii RCA stabilesc limitele de despăgubire egale sau mai mari cu cele prevăzute la alin. (2).

(2) Limitele de despăgubire sunt:

a) pentru pagubele materiale produse în unul și același accident, indiferent de numărul persoanelor prejudiciate, limita de despăgubire este de 1.220.000 euro, echivalent în lei la cursul de schimb al pieței valutare la data producerii accidentului, comunicat de BNR;

b) pentru vătămări corporale și decese, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial produse în unul și același accident, indiferent de numărul persoanelor prejudiciate, limita de despăgubire este de 6.070.000 euro, echivalent în lei la cursul de schimb al pieței valutare la data producerii accidentului, comunicat de BNR.

(3) În cazul în care în același eveniment au fost prejudiciate mai multe persoane și valoarea totală a prejudiciilor depășește limitele de despăgubire specificate în contractul RCA, despăgubirea va fi stabilită în funcție de cota-parte din valoarea prejudiciului care revine fiecărei persoane îndreptățite la despăgubire pentru prejudiciile suferite în același accident.”

40. Curtea reține astfel că directiva precitată are în vedere, așa cum reiese din chiar titlul său, asigurarea privind răspunderea civilă auto obligatorie, care „acoperă în mod obligatoriu prejudiciile materiale și vătămările corporale”, iar art. 9 din directivă vizează sumele minime acoperite de asigurarea auto obligatorie, însă nu impune și nici nu face referire la limite ale plafonului în care Fondul de garantare a asiguraților garantează plata de indemnizații/despăgubiri rezultate din contractele de asigurare facultative și obligatorii, potrivit legislației naționale. Așadar, Curtea apreciază că nu există temei pentru care Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau alte dispoziții supranaționale, inclusiv Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009, invocate de autoarele excepției, să fie interpretate în sensul că impun statelor membre obligația de a institui scheme de garantare în cazul insolvenței la nivel național sau o schemă de garantare în domeniul asigurărilor, statele având deci o largă marjă de apreciere asupra condițiilor în care o fac, putând implicit să recurgă la plafonarea despăgubirilor acordate de Fondul de garantare a asiguraților.

41. În subsidiar, Curtea reține că, potrivit unui studiu al Autorității de Supraveghere Financiară, efectuat cu prilejul adoptării Legii nr. 213/2015, s-a subliniat că schema de garantare administrată de Fondul de garantare a asiguraților nu se substituie mecanismelor legale standard de recuperare a creanțelor în cazul falimentului unui asigurător. Conform legii, creditorii de asigurări beneficiază de prioritate absolută față de orice alte creanțe în momentul lichidării activelor admise să reprezinte rezervele tehnice ale societății de asigurare aflate în procedura de faliment. Nu în ultimul rând, despăgubirile cuvenite clienților unei astfel de societăți pot fi acoperite în baza contractelor de reasigurare. Fiind o soluție de ultimă instanță,

Fondul de garantare a asiguraților nu are menirea de a acoperi deficiențele mecanismelor de piață, respectiv preocuparea scăzută a asiguraților în privința evaluării riscului de contraparte. Nicio schemă de garantare din Uniunea Europeană nu își asumă compensarea arieratelor acumulate în raporturile dintre societățile de asigurări, reglarea acestui tip de datorii ținând exclusiv de funcționarea eficientă a pieței, cu selecția implicită a participanților. S-a subliniat, totodată, că stabilirea plafonului maxim al despăgubirilor suportate de Fondul de garantare a asiguraților la nivelul echivalentului a circa 100.000 euro

(450.000 lei) s-a bazat pe consultări cu experți ai Comisiei Europene și ai Fondului Monetar Internațional, care au subliniat rolul Fondului de garantare a asiguraților de a asigura doar o protecție de bază a deținătorilor de polițe. Dacă valoarea despăgubirii cuvenite unui client depășește acest plafon, suma poate fi recuperată în cadrul procedurii de faliment. De altfel, pe baza datelor din piață, s-a observat că plafonul de 450.000 lei este îndestulător în raport cu valoarea medie a despăgubirilor prevăzute prin contractele de asigurare.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florica Trosie în Dosarul nr. 8.163/2/CAF/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și de către Elena Apostu în Dosarul nr. 7.170/2/2017 al aceleiași instanțe și constată că sintagma „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asiguratorului aflat în faliment*” din cuprinsul art. 15 alin. (2) al Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 aprilie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
ȘI INFRASTRUCTURII
Nr. 435 din 28 mai 2021

MINISTERUL FINANȚELOR
Nr. 858 din 20 iulie 2021

MINISTERUL MUNCII
ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
Nr. 518 din 11 iunie 2021

ORDIN

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2021 al Societății de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A.

În temeiul art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, al art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, al art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 81/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale, cu completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii, ministrul finanțelor și ministrul muncii și protecției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2021 al Societății de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A., prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Societatea de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A. va duce la îndeplinire prezentul ordin.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Cătălin Drulă

Ministrul finanțelor, interimar,
Florin-Vasile Cițu

p. Ministrul muncii și protecției sociale,
Mihnea-Claudiu Drumea,
secretar de stat

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII
Societatea de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A.
Bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, București
Cod unic de înregistrare: 11059950

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2021**

		mii lei	
	INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2021)
0	1	2	3
			4
I.	VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5)	1	1.583,30
1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	1.583,30
	a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0,00
	b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
2	Venituri financiare	5	0,00
II	CHELTUIELI TOTALE (Rd.6=Rd.7+Rd.19)	6	1.572,97
1	Cheltuieli de exploatare, (Rd. 7= Rd.8+Rd.9+Rd.10+Rd.18) din care:	7	1.572,97
	A. cheltuieli cu bunuri si servicii	8	255,52
	B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	9	300,00
	C. cheltuieli cu personalul, (Rd.10=Rd.11+Rd.14+Rd.16+Rd.17) din care:	10	919,22
	C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.11=Rd.12+Rd.13)	11	876,62
	C1 ch. cu salariile	12	876,62
	C2 bonusuri	13	0,00
	C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	14	0,00
	cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	15	
	C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	16	22,37
	C5 Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	17	20,23
	D. alte cheltuieli de exploatare	18	98,23
2	Cheltuieli financiare	19	0,00
III	REZULTATUL BRUT (profit/pierdere) (Rd.20=Rd.1-Rd.6)	20	10,33
IV	IMPOZIT PE PROFIT CURENT	21	1,65
2	IMPOZIT PE PROFIT AMĂNAT	22	
3	VENITURI DIN IMPOZITUL PE PROFIT AMĂNAT	23	
4	IMPOZITUL SPECIFIC UNOR ACTIVITĂȚI	24	
5	ALTE IMPOZITE NEPREZENTATE LA ELEMENTELE DE MAI SUS	25	
V	PROFITUL/PIERDEREA NETĂ A PERIOADEI DE RAPORTARE (Rd. 26=Rd.20-Rd.21-Rd.22+Rd.23-Rd.24-Rd.25), din care:	26	8,68
1	Rezerve legale	27	
2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	28	
3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	29	8,68
4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	30	
5	Alte repartizări prevăzute de lege	31	
6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 27, 28, 29, 30, 31 (Rd. 32= Rd.26-(Rd.27 la Rd. 31))>= 0)	32	0,00
7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	33	
8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende cuvenite acționarilor, în cazul societăților/companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	34	
a)	- dividende cuvenite bugetului de stat	35	
b)	- dividende cuvenite bugetului local	36	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2021)
0	1	2	3	4
	c)	- dividende cuvenite altor acționari	37	
	g	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.33 - Rd.34 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	38	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	39	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	40	
	a)	cheltuieli materiale	41	
	b)	cheltuieli cu salariile	42	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	43	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	44	
	e)	alte cheltuieli	45	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	46	0,00
	1	Alocații de la buget	47	0,00
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	48	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	49	0,00
X		DATE DE FUNDAMENTARE		
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	50	16
	2	Nr. mediu de salariați total	51	14
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *	52	5.217,98
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **	53	5.217,98
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.51)	54	113,09
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului de stat	55	113,09
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	56	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd. 57= (Rd.6/Rd.1)x1000)	57	993,48
	9	Plăți restante	58	37.158,98
	10	Creanțe restante	59	18.500,65

*) Rd.52 = Rd.151 din Anexa de fundamentare nr.2

**) Rd.53 = Rd.152 din Anexa de fundamentare nr.2

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
 e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

5 948493 327103